

|

Ühel hilissügisel päeval istus siil oma toas akna all ja vaatas välja.

Ta oli üksi, keegi ei käinud tal kunagi külas ja kui ka mõni juhuslikult tema majast mööda jalutas ja mõtles: ahh, siin elab ju ometi siil? ning koputas, siis magas siil parasjagu või kõhkles enne ukse avamist nõnda kaua, et teine jõudis selle aja peale juba ära minna.

Siil surus nina vastu akent, pigistas silmad kinni ja mõtles loomade peale, keda ta tundis ja kes lakamatult üksteisel külas käisid, ka niisama, isegi kui ei olnud sünnipäeva või muud põhjust pidu pidada. Kui mina nad nüüd külla kutsuksin ... mõtles siil.

Ta ei olnud veel kunagi kedagi külla kutsunud.

Siil tegi silmad uuesti lahti ja kratsis okastevahet kuklal, mõtles veel pisut järele ja kirjutas siis kirja:

Armsad loomad!

Kutsun teid kõiki endale külla.

Ta näris pliiaitsit, kratsis uuesti kukalt ja kirjutas alla:

Aga kui kedagi ei tule, pole ka hullu.

Siil kibrutas laupa.

Kui nad seda kirja loevad, kas nad siis ei mõtle: tegelikult ta ei tahagi külalisi ...? Või siis: kähku nüüd külla talle, sest varsti ta meid enam ei oota ... ta tahab alati midagi muud ...?

Ei mina tea, mõtles siil.

Ta pani kirja kummutisahtlisse ja vangutas pead. Ma ei saada seda ära, mõtles ta. Veel mitte.

2

Veel mitte. Siil istus uuesti akna alla ja mõtiskles nende kahe sõna üle. Veel ja mitte.

Tundus, nagu tantsiksid need tema peas. Veel vaatas aeg-ajalt kõhklemisi enda ümber ringi. Mitte keerutas mõõdetud sammudega ringiratast.

Ta pani silmad kinni. Nii näen neid paremini, mõtles siil. Mitte hoidis veeli kinni ja veel naaldus mitte najale. Nad tantsisid ja neil oli silmi üksnes teineteise jaoks.

Äkitselt läks aga lahti uks ja keegi astus sisse. See on ammu, mõtles siil. Ta tundis külalise ära mantli järgi, millel hõlmad taga lehvisid.

Ammu astus veeli ja mitte juurde, pressis ennast nende vahele ja tantsis koos nendega.

Siil ohkas. Tundus, nagu oleks äkki tuppa tulnud ka midagi muud. Midagi nähtamatut. Midagi, mis ühtaegu on ja ei ole ka.

Mõeldamatu, mõtles siil. See on mõeldamatu. Tema ei saagi nähtav olla.

Mõne aja pärast läks ammu jälle minema ja tuppa tuli alati. Tal oli seljas paks vatijope ja peas kaabu ning ta pressis ennast samuti veeli ja mitte vahele.

Siil tundis, kuidas tal süda taob. Tundus, nagu tantsiksid nad otse läbi tema mõtete tema poole, justkui oodates temalt midagi, tahtes temaga midagi teha. Siil ei teadnud, mida.

Nad kargasid kõik kolmekesi laua peale ja tantsisid edasi, üha kiiremini ja metsikumalt. Siil ei suutnud seda peaaegu enam vaadatagi. Ta oli juba oma mõtetes silmi sulgemas, et need siis päriselt lahti teha. Kuid äkki oli alati kadunud.

Veel ja mitte astusid laua pealt maha ning seisis otsustusvõimetult põrandal. Nad vaatasid teineteisele otsa. Kas tantsida edasi? Veel kergitas kulme, tema oleks tahtnud küll, aga mitte raputas pead.

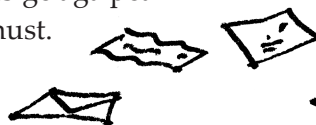
Kostis kära. Uks läks jälle lahti ja sisse tulid üks ja kord. Nad olid ülemeelikus tujus. Nad karglesid ja itsitasid. Mõlemal oli peas mingi veider punane sulg.

Nad krabaside veelist ja mittest kinni ja selsamal silmapilgul rahunesid nad maha ja hakkasid ettevaatlikult neljakesi tantsima.

Siili toas oli muutunud hämaraks.

Veel mitte üks kord, mõtles ta. Mitte üks kord veel. Veel üks kord mitte.

Ja ühtäkki olid nad hiilgavad, seal sedasi tantsides, ja siil mõtles: tantsige pealegi, tantsige aga pealegi. Sest nende sõnade taga oli kõik must.

3

Mängud, mõtles siil, ja tegi silmad jälle lahti. Jäta järele. Asi on külaskäigus ja see pole miski mäng.

Ta viskas voodisse pikali ja mõtles kirjale kummutisahtlis.

Võib-olla nad kirjutavad mulle kõik vastu ja ütlevad, et ei tule, mõtles ta. Kindlasti on neil omad põhjused.

Ta nägi juba kümneid kirju välisukse alt piki põrandat sisse libisemas. Ta korjas need üles ja luges ükshaaval läbi:

„Kui ma külla tulen, siis ma tahan kolmekorruselise meetorti, mis on kaetud suhkruvaabaga ja mille peal on purskkaev, kust purskab vahukoort, ja selle kohal on sulašokolaadist taevas, aga ma arvan, et ma ei tule.”

„Ma alles käisin sul külas, aga sa ei teinud ust lahti, ma veel läbi akna nägin, kuidas sa kiiruga voodi alla pugesid.”

„Aitäh küllakutse eest! Külla, sinule! Küll on vahva! Hüppasin rõõmust lakke, kui su kirja lugesin! Siili juurde, külla siilile ... Aga ma ei tule.”

„Ma arvan, et ma ei tule, ainult et põhjust ma veel ei tea.”

„Mõtetes tulen küll.”

„Südamlikud tervitused külaskäigu asemel.”

Siil ohkas. Muidugi ei tule kedagi.

Ta pani kirjad voodi kõrvale põrandale ja keeras ennast selili. Ta tundis ühtaegu kergendust ja kurvastust. Üksindus kuulub minuga kokku, mõtles ta, täpselt nagu okkadki. Kui mul oleks okaste asemel tiivad, siis ma nii üksildane ei oleks. Siis lendaksin ma kõikjal ringi ja ei peaks enam millegi järele igatsema.

Ta tahtis magada. See aga ei õnnestunud. Äkki nad ikkagi tulevad kõik, mõtles ta.

Ta võdistas õlgu, tõusis püsti ja tegi teed. Iseendale. Kaks tassi.

Tee joodud, võttis siil sahtlist kirja ja luges seda uuesti.

Äkki nad tulevad juba homme, mõtles ta. Kõik korraga. Homme hommikul vara.

Tal hakkas külm ja ta pani kirja kõrvale. Juba ta kuuliski loomi saabumas, mets tundus erutusest värisevat.

Nad tunglesid tema ukse ees ja hüüdsid kõik koos: „Siil! Siin me oleme! Sinu külalised! Aitäh kutsumast! Me oleme kõik kohal! Kedagi pole puudu!”

Nad lükkasid ukse lahti ja tormasid sisse. Enamik astus, lendas või roomas tuppa, kuid haug ja karpkala, ja veidi hiljem ka valaskala ja hai ujusid tõusuvees, mis nad selleks puhuks kaasa võtnud olid.

„Kui hubane, siil!” hüüdsid kõik. „Kas teed ka saab? Ja torti?”

Loomi oli tee pakkumiseks liiga palju. Ja torti oli ainult üks väike ja üsna kaua seisnud tükk. Siil tegi abitu liigutuse.

„Pole hullu,“ hüüdsid loomad, „me hakkame tantsima.“

Nad võtsid üksteisel ümbert kinni ja laulsid: „Me oleme külad, siili külad. Meid on terve külatäis ja teed ei taha me,“ ja nad tantsisid ümber laua.

„Aga kas te siis mind ei kardagi?“ küsis siil ja ajas okkad nii kõrgele turri, kui sai.

„Ei sugugi,“ vastasid loomad. „Oleme liiga rõõmsad, et karta.“

Peagi vajusid nad tantsides läbi põranda, nii et sellesse tekkis auk, kust ronisid välja mutt ja vihmuuss, kes hüüdsid, et nemad tulid ka külla. Neil olid kaasas porikoogid, mis nende sõnul pidasid vastu mitu aastat, aga mille võis ka otsekohe nahka pista.

„Kes seda oleks osanud oodata?“ hüüti.

Mina küll mitte, mõtles siil. Ta hiilis välja ja puges majatagusesse pöösastikku.

Loomad jätsid veidi aja pärast tantsimise. Nad tundsid temast puudust.

„Siil, siil!“ hüüdsid nad.

Nende hüüded kostsid kaugemale metsast välja, nõnda et ka kaamel ja termiit jooksid kõrbest kohale. Nad ei tahtnud millestki ilma jääda.

„Siil, siil, siil ...“ hüüdsid nad muudkui kõik koos.

Siil aga puges veelgi sügavamale pöösastesse peitu.

Ta raputas pead, kirjutas „teid kõiki“ asemele „ühe teist“, lisas sinna ette veel „mitte rohkem kui“ ja luges kirja üle.